

Frankások voltunk, és egy életre azok is maradunk

25 éves érettségi találkozójuk a Frankában

Valahogy furcsa érzés keríti hatalmába az embert, amikor Esztergom felé közeledik. Bármelyik irányból érkezünk, a fenséges bazilika látványa már messziről jelzi, hogy jó úton járunk... Furcsa, bizsergető, de felemelő érzés tudni azt, hogy ebben a városban töltöttük férfivá válásunk legfontosabb időszakát, hogy újra találkozhatunk az itt szerzett barátokkal, hogy feleleveníthetjük az együtt megélt évek legfontosabb pillanatait. Az azóta is őrzött barátságok emléke, a stúdiumok halk zsongása, a vasárnapi szentmiséken felzendülő markáns férfihan-gok hátborzongató érzése, a gyónási alkalmak meghittsége, az ebédlőben elmondott közös imák, de akár a hatalmas hálótermek sajátos illata, vagy a sokszor csak hideg vizet könnyező zuhanyzók emléke mind-mind a frankás lelkiség része, és mint ilyen, örökre a lelkünkbe égett.

Jó volt látni a változást, ami az elmúlt 25 évben elérte az iskolát. Az „új épületre” húzott újabb szint, a lényegesen barátságosabb és megújult kollégiumi körülmények, a régi pince-színti zuhanyzók helyén kialakított közösségi helyiség, a modern tantermek mind jelzik, a változás elérte a mi iskolánkat is. De persze nem mindenben. És ez így van jól. Napjainkban is csak fiúk számára nyitott ez az iskola, ma is jelentős szellemi munka folyik a falak között, a több száz diák ugyanúgy egyszerre tudja elmondani az étkezés előtti imát és ugyanaz a ferences szellem lengi be a folyosót, udvart, templomot és quadrumot egyaránt. A korda három csomója jelképezi mindazt, ami Szent Ferenc óta nemzedékről nemzedékre hagyományozódik ebben a lelki közösségben.

Mi, latinokok, 1990-ben végeztünk, éppen 25 éve. Június 27-én, szombaton ebéd után érkez-tünk az iskolába, majd fél öttől osztályfőnöki órán vettünk részt a volt kémia előadóban. Osztályfőnökünk, Ferenc atya nagy örömmel mesélt az életéről-munkájáról, és aktív figyelemmel kísérté mindannyiunk beszámolóját az elmúlt évekről. A jó hangulatú óra elhúzódott kissé, az eredetileg 7 órára kiírt vacsorához bő egy órással később érkezünk csak meg az ebédlőbe. Kö-

zős imádság után jóízűen fogyasztottuk el a kiváló ételt – kicsit másra emlékeztünk –, majd kötetlen beszélgetéssel múltattuk az időt egészen hajnalig. A rövid éjszaka után a vasárnapi reggelit követően közös szentmisén vettünk részt, amelyen Ferenc atya mellett két osztálytársunk is koncelebrált. A szentmise végén felcsendült a Szent Ferenc-himnusz, amelynek nagyon is időszerű sorai hátborzongató erővel visszhangoztak a jól ismert falak között: „*Ha dől Isten háza, tartsd erős vállad, ha lankad a lelkünk, jöjj égő zsaráttal...*” Ezt követően egy közös ima erejéig a kriptába látogattunk, ahol megemlékeztünk az általunk is ismert elhunyt szerzetesekről, majd az ebédig hátralévő időt egy közös városi sétával töltöttük el. Nagyon jól sikerült két napot töltöttünk az Alma Materben, és lélekben megújulva indultunk haza.

Az új és a régi emlékek inspirálnak minket arra, hogy igyekezzünk minden alkalommal részt venni ezeken a találkozókon. Persze egyre nehezebb összeszedni mindenkit. Ahogy az általános iskola után számtalan helyről terelődünk össze, ugyanúgy szóródtunk szét a szélrózsa minden irányába a maturálás után. Miskolctól Szombathelyig, Pécstől Budapesten keresztül Göncig minden tájegység képviseltette magát az osztályban, s ha most körülnézünk, csak egy kicsit szélesedett ki a paletta: Németország, Hollandia, Ukrajna (bocsánat: Kárpátalja), Egyesült Államok... A végzett 39 fő közül most is itt voltunk 28-an. Akik nem tudtak eljönni, valamilyen formában hírt adtak magukról, levél vagy barát útján, de a névsor minden tagjáról értesültünk.

Szerzetes, pap, cégvezető, alkalmazott és vállalkozó, katona, rendőr, fogorvos vagy pénzügyi szakember – végül mindegy, hogy kiből mi lett, a lényeg, hogy mindannyian igyekszünk a kisebb testvérek értékrendje mentén szervezni az életünket. Frankások voltunk, és egy életre azok is maradunk. Bárhová sodor minket az élet, amit ebben az iskolában kaptunk, az kijelölte számunkra az irányt. Köszönjük.

Varga Norbert I. (1990/A)